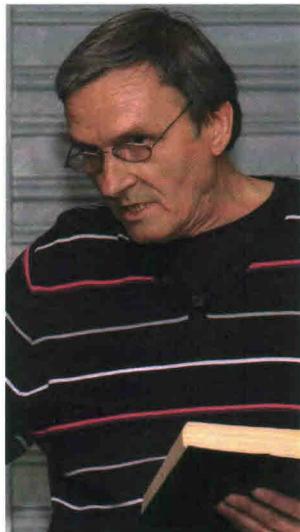

citim impreuna citim impreuna citim impreuna citim impreuna citim impreuna citim impreuna

PROGRAMUL EVENIMENTELOR

TARGUL INTERNATIONAL GAUDEAMUS CARTE DE INVATATURA 2013/11/20-24 PAVILIONUL CENTRAL ROMEXPO DIN BUCURESTI, PRIMUL NIVEL, № 32 „CARTILE RUSIEI”

Serghei
Biriukov

2

Ksenia
Bukşa

13

Iuri
Tvetkov

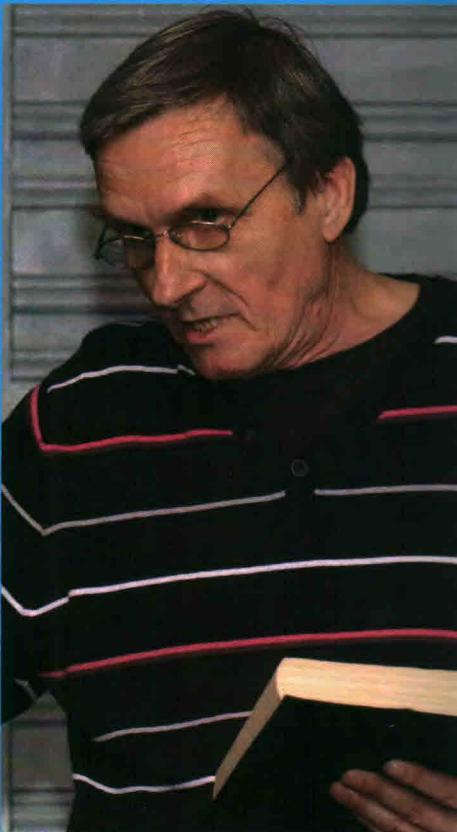
19

Serghei Biriukov

Poet, filolog, culturolog (doctor în culturologie), cercetător al avangardei

Serghei Biriukov (n. 1950, regiunea Tambov, Rusia) este poet, filolog, culturolog (doctor în culturologie), cercetător al avangardei. Fondator și președinte al Academiei Limbajului transnațional. Membru al Uniunii Scriitorilor ruși și al Pen-Clubului rus. A absolvit facultatea de filologie a Institutului pedagogic din Tambov, după care a susținut două disertații la Moscova. A predat la Universitatea de stat din Tambov „G.R. Derjavin”. În prezent predă la Universitatea „Martin Luther” (Halle, Germania), ține cursuri și cursuri speciale la universități din Europa. Autor a cincisprezece cărți de poezie, a șase cărți teoretice, a numeroase articole. Versurile sunt traduse în douăzeci de limbi. Organizator al unor conferințe-festivaluri, colocviu, ediții consacrate avangardei. Organizator și conducător al teatrului DADAZ. Cofondator al grupului internațional de performance de avangardă DastrugistenDA (împreună cu Philip Meersman și Peter Bo). Participant la festivaluri internaționale de poezie din Rusia, Germania, Canada, Macedonia, Belgia, Irlanda, Ungaria, Olanda, Franța, Estonia, Ucraina, Belarus. Înregistrări pe CD, la radio și TV. Laureat al concursului literar internațional de la Berlin, al celei de-a doua spartakiade literare, al premiului internațional literar „A. Krucionîh”, al premiului panrus „F. Tiutcev”.

■ Serghei Biriukov este un maestru al literaturii contemporane și locul lui este chiar în rândul întâi al poetilor ruși, împreună cu Sapghir și Aighi. Anii noștri sunt o perioadă de întoarcere spre poezia imitativă și pe fondul unor autori publicați în reviste groase, imposibil de diferențiat, originalitatea lui Biriukov nu are cum să nu fie observată. Biriukov nu a făcut niciodată o carieră poetică, el a lucrat – a scris versuri – așa cum numai el știe, nu s-a îndreptat spre nici o modă. Și textele lui îl ajută să ocupe acel loc în literatura noastră, pe care îl merită. Anatoli Kudriavtki, „Deti Ra”

■ Serghei Biriukov e un poet-integrală. Poet în care se află tumultuosul Rimbaud, ochelaristul priceput al anilor 70 și literatul itinerant hesperist anonim. Fiecare poezie a lui Serghei Biriukov e o revelație. Chiar și la un nivel micro, este o revelație. Din asemenea minirevelații se formează organismul poeziei lui, ce demonstrează vitalitatea concomitentă a câtorva imagini ale poeziei.

Natalia Cernîh, „Megalit”

■ Din liniștea profundă, ermetică a plămânilor, prin coardele vocale, agățându-se cu lăbuțele de limbă, zgâriind laringele și împiedicându-se de dinți, de buze, în pântecele văzduhului zboară vocea de șaman a lui Serghei Biriukov. În procesul lecturii poetul nu numai că recreează poezia (de fiecare dată este un text nou), el creează din nou chiar vorbirea. Serghei Biriukov este un maestru de neîntrecut în a construi vorbire, text, sunet. Numai el poate citi un text ca și cum ar fi născut din nou, aici și acum. De parcă ascultătorul este martor chiar al procesului de apariție a poeziei din pântecele creierului, respirației, limbii. Denis Beznosov, „Topos”

■ Serghei Biriukov este un fenomen la fel de unic în poezie, aşa cum este Prokofiev în muzică. Am în vedere opera lubire pentru trei portocale. Poetica lui Biriukov este o avalanșă a intonațiilor ironice și totul trece prin inima lui, mai bine zis, prin gâtul lui. și mai corect spus, inima-gât și gâtul-inimă. El este absolut unic în versurile sale-cântece. Aici e ceva irepetabil, imposibil de reprodus de nimeni altcineva decât de Serghei Biriukov. El este bunul nostru național. Om-orchestră, victorie a unor nanotehnologii divine. Doar toate instrumentele sunt ascunse în coardele lui vocale, care-l leagă de întreg universul.

Mă tem că eforturile nemăsurate ale lui Biriukov în problema conservării, adunării, păstrării și îmbogățirii avangardei ruse o să îndepărteze din ochii cititorilor lucrul cel mai important – genialitatea sa incontestabilă. Spuneți-i sound-poezie, dacă vreți. Eu îi spun în două cuvinte, Serghei Biriukov! Konstantin Kedrov, „Deti Ra”

■ În creația lui Serghei Biriukov avem o continuare fertilă și organică a lecțiilor avangardei ruse, năzuință ca, prin versul său poetic, să ajungă la esență, la epuizarea logică, la ultimul atom al cuvântului. Este chiar acea activitate a acestui „semănător al ochilor” care merge înainte, visat de Velimir Hlebnikov, un dialog creator încordat pe care Serghei Biriukov îl are cu el, aproape fără nici o exagerare, toată viața sa. Serghei Biriukov creează o lume în care totul este autentic, totul este adevarat – epatajul și arlechinada, prepararea pioasă a cuvântului și mărturisirile lirice de suflet, râs și durere... Aici curge, pulsează viața, săngele fierbinte, nebunesc, iar acestea nu pot fi contrafăcute, nu pot fi schimbate cu nimic. Ne bucură că avem un asemenea poet imprevizibil, incontrolabil sau condus de forțe superioare. Ghennadi Kalașnikov, „Drujba narodov”

стихо-
творение
это
престу-
пление
не подле-
жащее
рас-
крытию

poezia
exprimă
(primă
rimă)
o crimă
care
tăinuită e între
propriile-i hotare
adică i-i predestinat
în vreme infinită
să rămână
nedescoperită

стroфа притянута к stroфе
так длится тайное мгновенье
почти что аутодафе
то что назвали вдох-новенье

strofe atașate de strofe
astfel durează clipa de grație
aproape ca un autodafe
a ce s-ar numi inspirație

маслянистый зрачок
губ двойное событие
событие
это смежное время
меж Е и Ё
это протяжение красок
шелк и булавки
и буколики сна
ветер
сосна

uleioasă pupilă
dublu eveniment al buzelor
ca un event
ment
tal
între E și Ё*
acest întins de culori
mătase pe umeri de
colonă-colică
și bucolica
visului senin
vânt
pini

* Ё – în rusește, citit: IO.

поствремя
в постпространстве
находится
как же иначе
ну не так те так
нет

протест против самого себя
заключается
в прорубании квадрата
в груди и спине
спину тяжело
достать
но можно!

Из разговора с простуженным Айги

- слово – в пространстве...
- выделяет...
- в пространстве...
- в мире слово...
- в пространстве
- СЛОВО...

стихотворение – это, простите,
раз – рыв
окончанье времен
сосна,
что на севере диком
стоит одиноко
искривлена

настоящая(е)

posttempul
în postspațiu
se află
cum altfel
ei nu chiar cei chiar
nu

protestu-ți contra proprielor persoane
constă în
tăierea unui pătrat
în piept și în spate
la spate
e greu să ajungi
dar se poate!

Din discuția cu Ayghi pe când suferea de răceală

- cuvântul – în spațiu...
- remarcă...
- emană...
- în lume cuvântul
- în spațiu cuvântul...

poezia – înseamnă, mă iertați,
rup – tură
terminarea
sau chiar mantuirea vremilor
pinul,
cel din nordul sălbatic
stând singuratic
strâmb
contorsionat
adevăr(at)

и разве не так просто
не так не ты не просто
не разве не так не ты
так разве не ты и не так

Динамический процесс (2)

я освоил походку тигра

я выстроил дом
из осколков неба

я вывел формулу любви
из одного касания

я вы
думал
небесное созданье

пожалуй это все
что мне удалось сделать
оста-друг-вляю-им-льное

как будто решено
уравнение солнца

зачем еще ветер
и дождь со снегом

и мороз пустынный

и облачко пара

остальное неведомо

dar oare nu e atât de simplu
nu atât nu tu nu simplu
nu oare nu atât nu tu
atât oare nu tu și nu atât

Proces dinamic (2)

eu însușii alura tigrului

casa o zidii
din aşchii de cer

dintr-o simplisimă atingere
extrasei formula iubirii

aș fi
gândit
celestă creatură

în fine cam asta-i tot
ce reușii să fac

deja parcă-a și fost rezolvată
ecuația soarelui

la ce ar mai trebui și vântul
și lapovița

și gerul pustiului

și nourașul de abur

celelalte-s necunoscute

СП6

Петербург притягивает
вдруг
он возникает
как будто из ничего
из него
уже не уйдешь
он ёж
он колюч
он ключ

но не

это похоже
на отрижение

если бы отрижение
могло бы само
себя отрицать

если бы так было
бы так

и в нас
самых
существует

но не

Стихи об интернет-вине

www.wino.mk
опьянен уже слегка
www.wino.com
опьянен одним глотком
www.wino.fr
не находится рифм

SPb

Petersburgul atrage
brusc
el apare ca și cum
din nimic
de aici
deja nu mai pleci
el e arici
ghimpos
ca o scânteie
el e cheie

dar nu

aceasta seamănă
a negație

dacă negația
s-ar putea ea însăși
pe sine nega

dacă ar fi astfel
astfel dacă

și în noi
înșine
există

dar nu

Versuri despre internet-vin

www.win.mk
sunt amețit aşa și-aşa
www.win.com
mă mai pilesc și eu ca orice om
www.win.fr
nu găsesc vreo rimă

www.wino.de
по усам и бороде
www.wino.ru
не вино, а wodka.ru

Кризис

бесполезен твой труд
ничтожен ты у
перебрось в начало
силы тебя не оставят
вновь на тебя поставят
как на зеро
это и будет зерно
из которого взойдет
то что растет

испуганно лепечут губы
притронься
на губах испуг
и тонкий абрис
полукруг
овал
нет эллипс
как геометр бы не
соврал
а приложив уста к бумаге
И или Е
нарисовал

после прочтения стихов
моих учеников
я думаю
что я архаичен

www.win.de
pe mustăți pe barbă curge
www.win.ru
nu vin, ci wodka.ru

Criză

fără rost și-i munca
ești insignifiant la
început strămută aruncat
puterile nu te vor părași
din nou vor miza pe tine
ca pe un grăunte
aceasta va și fi sămânța
din care va răsări
ceea ce crește

buzele gânguresc speriate
să le atingi
pe buze – sperietura
și ușorul abris
semicerc
oval
ba nu elipsă
nu care cumva geometrul
să mintă
și atingând buzele de hârtie
I sau E
desenai

după ce am citit
versurile elevilor mei
eu cred că sunt arhaic
că sunt limitat

что я ограничен
что я раздесятитичен
что я вечен
во

заглянуть в зеркало
и вдруг не увидеть
себя
лоб с волнистыми линиями
саркастическую усмешку
над самим собой
и слишком резкий взгляд
внутрь себя
в самом деле —

почти не касаясь тела
войти в глубину плоти
и почти пропасть
раствориться
переплыть на ту сторону
океана
оставаясь здесь
находясь там

Компаративизм

я не знаю ни одного языка
я знаю все языки
я нигде не был
я всюду был
я никогда
я всегда

că sunt înzecimat
că sunt etern
întru

să te ișești în oglindă
și dintr-o dată
să nu te mai vezi pe tine ci
o frunte în hașuri volburate
un râs sarcastic
ce te vizează pe tine însuți
și o privire prea tăioasă
în propria-ți intimitate
într-adevăr –

aproape neatingând corpul
să intri în adâncul cărnii
și mai să dispari
dizolvându-te
să treci înot de cealaltă parte
a oceanului
rămânând aici
aflându-te acolo

Comparativism

eu nu cunosc nici o limbă
eu nu cunosc toate limbile
eu n-am fost niciunde
eu am fost pretutindeni
eu niciodată
eu totdeauna

шифровка осени
приходит весной
за солнцем
следит мрак
красота проявляется
так
из
из
из
зи

telegrama cifrată a toamnei
sosește primăvara
soarele e urmărit
de tenebre
frumusețea apare
pur și simplu
din
din
ind
din
din
nid

один час бросишь
на другой
другому
метель
вывернешь изнанкой
смертель

arunci un ceas
peste altul
altuia
viforină
o întroci pe dos
mortelnă

Вот голубые поля смерти
вот повтор полей
кто-то следует следом
разрезая ткань
кто-то следует
кто-то

iată ale morții albastre câmpuri
iată repetarea câmpurilor
cineva pe urme urmărește
tăind pânza
cineva urmărește
cineva

разрывая квадрат-квадрат
и ступени пере-
ступая
беглым небом

sfâșiind pătratul – pătrat
și trep-te-le trecându-le treptat
cu cer fugitiv

немых утрат
нет не ведая
нет не зная
нет значения
слововорот
барабаном пустым вращая

și pierderi mu(l)te
da fără-a presupune
da fără a ști
nu există semnificații în
vertijocuvinte
tobă goală rotită în gol

Ecce

пальцы пропущенные сквозь пальцы
что это означает в этот миг
именно миг именно
соединение имен
соедин

Ecce

degete trecute printre degete
ce ar însemna asta în această clipă
anume clipă
unire a numelor
uni...

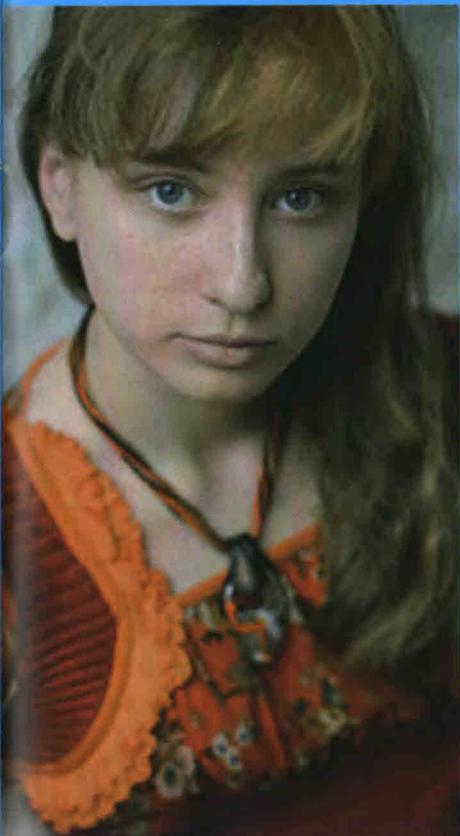
* * *

девушка погружает губы
в пену
пива в СПб
где Балтика плещет
пенноволны
так Афродита
выныривает
из семенипенн
с кружевом золотым
на лобке

fetișcana își afundă buzele
în spuma berii
unde Baltica își plescăie
spumovalurile
astfel Afrodita
iese
din spermospumă
cu zulufi aurii
pe pubis

Перевод
Лео Бугнарч

Сергей Бирюков!

Ksenia Bukşa

Ksenia Bukşa (n. 1983) este autoare a opt mici romane, a numeroase povestiri și versuri; autoare a biografiei lui Kazimir Malevici; traducătoare din engleză și polonă. Cele mai bune texte: *Viața domnului Haşim-Mansurov* (editura Haiatri, 2004), volumul de povestiri *Nu trăim corect* (editura AST, 2008), *Uzina „Svoboda”* (editura OGI, 2013).

A absolvit școala de muzică și facultatea de economie de la Universitatea de stat din Sankt-Petersburg. A participat la forumurile tinerilor scriitori din 2001 și 2002.

Trăiește la Sankt-Petersburg cu soțul și copiii.

* * *

я человек чужой, отдельный
во мне течёт чужая кровь
как в трубах заводской котельной
горячий ржавый кипяток
все эти люди и железки
мне не родные и ничьи
но я иду дорогой этой
и на верёвочке ключи
как будто вовсе не отпетый
как будто счастье включил

* * *

Плохое слово — это праздник,
Что на резиночке висит.
И стоит-то оно рублей пятнадцать,
А сколько радости дитям!
Очки с глазами на пружинках,
Шипучий красный леденец.
Слова плохие — леденцы стекляшки,
Кричи и прыгай: жопа, жопа!
Пока во рту не надоест.
Мир плоский, радостный, дешёвый,
На пять минут, потом сломать,
Такой ненужный, не потребный,
Жемчужина прекрасная моя.

* * *

Сегодня просто потолок/ а десять дней назад был праздник

Предметы прыгали в глаза/ и сам не знал я что увижу/ кого в себя я привожу

Стремительные, лезли в кадр/ роскошно наводняя очи

Стога/ колёса обозренья/ весёлых бубнов огоньки/ вращались церкви-
балерины/ цыганы
пламенных племён

* * *

sunt un om străin, separat
în mine curge sânge străin
precum în țevile centralei de la uzină
apă fierbinte plină de rugină
toți acești oameni și aceste celule
nu sunt ale mele nu sunt ale nimănuil
dar eu merg pe acest drum
și țin pe pe o sfoară cheile
parcă nu mi s-a cântat deloc prohodul
parcă am dat drumul la fericire

* * *

Un cuvânt prost e o sărbătoare
Care atârnă de un elastic.
Și costă vreo cincisprezece ruble,
Dar câtă bucurie aduce copiilor!
Ochelari cu ochi pe arcuri,
O acadea roșie sfârâitoare.
Cuvintele proaste sunt niște acadele, bucătele de stică,
Strigă și sari: curu, curu!
Până ți se satură gura.
Lumea e plată, plină de bucurie, ieftină,
Să țină doar cinci minute, apoi poți să-o rupi,
Aşa de inutilă, de nici un folos,
Minunatul meu mărgăritar.

* * *

Astăzi e pur și simplu e tavanul/ dar acum zece zile a fost sărbătoare
Obiectele săreau în ochi/ și nici eu nu știam ce-o să văd/ pe cine o să pun în ordine
luți, au intrat în cadru/ inundând din belșug ochii
Căpițele/ roțile privirii/ focurile mici ale zurgălăilor veseli/ se învârteau bisericile-
balerine/ țiganii
neamurilor înflăcărate

Галдели/ прыгали в глаза/ лились учтивым диалогом/ бессовестным и полным
блеска/ ни сил терпеть, ни сил отстать

Всё подступали ближе, ближе, несли восторженную лжу

Теперь я больше их не вижу, я их нигде не нахожу

Вновь стали плоскими телами творенья духа и огня, своими занялись делами
и позабыли про меня

* * *

Как тебе удалось
Иметь такой взрачный вид?
Задали мне вопрос.
Мир наш на том стоит!
Так отвечал им я.
Дети, секрет мой прост!
Видите, это я.
Видите, это мост.
Я на мосту по утрам
Делаю колесо!
И избегаю драм
Личных. На этом всё.

* * *

Аня купила квартиру. Двадцать четыре угла.
На пол-квартиры скопила. На пол-квартиры взяла.
Аня купила квартиру. Аня уселась на дне
и отражается тихо
в тёмном холодном окне.

Făceau larmă/ săreau în ochi/ curgeau ca un dialog cuviincios/ obraznic și plin de strălucire/ n-ai putere să-l suporți/ n-ai putere să te retragi

Toți veneau mai aproape, mai aproape, tot mințeau entuziasmant

Acum nu-i mai văd, nu-i mai găsesc nicăieri

S-au prefăcut din nou în trupurile plate ale creației spiritului și focului, de treburile lor au început să se ocupe și au uitat o vreme de mine

* * *

Cum de ai reușit
să ai o înfățișare aşa de frumoasă?
Am fost întrebat.
Asta e temelia lumii noastre!
Aşa le-am răspuns.
Copii, secretul meu e simplu!
Vedeți, acesta sunt eu.
Vedeți, acesta este un pod.
Dimineața pe pod
Fac roata!
Și evit dramele
Personale. Asta e tot.

* * *

Ania a cumpărat un apartament. Douăzeci și patru de colțuri.
A strâns bani pentru jumătate de apartament. Jumătate de apartament a luat.
Ania a cumpărat un apartament. Ania s-a aşezat la fund
și se reflectă încet
în fereastra rece întunecată.

Luri Țvetkov

Poet, jurnalist, literat.

S-a născut în anul 1969, făcut stagiul militar în armata sovietică, a absolvit facultatea de jurnalistică de la Universitatea de stat din Chișinău și Institutul de literatură „Maksim Gorki” (seminarul Tatianei Bek și al lui Serghei Ciuprinin) la Moscova.

În anul 2004, împreună cu Danil Faizov, a conceput proiectul „Inițiativa culturală”, care se ocupă de organizarea de manifestări literare în diferite arene din Moscova.

În calitate de poet și de curator a luat parte la numeroase festivaluri poetice moscovite și regionale și la târguri de carte.

A publicat versuri și articole în periodice: „Nezavisimaia gazeta”, „Kol’ço A”, „Oktiabr”, „Interpoezia”.

E căsătorit, are doi copii.

* * *

Мне часто снится сон
Я старый
Сижу в глубоком вольтеровском кресле
А за спиной
За спинкой кресла
Стоят две взрослые красавицы-дочки
И я понимаю,
Что я абсолютно счастливый человек,
Что я в жизни уже все сделал,
Что мне больше ничего не надо
И не о чем беспокоиться.

Но самое удивительное,
Что с двумя дочерьми стоит
Моя такая же молодая красивая жена
Как будто годы
Не имеют к ней ровным счетом никакого отношения
Потому что я так люблю ее.

Один мой товарищ говорит,
Что я ему не интересен такой,
Ему интересен страдающий
Юра Цветков

* * *

Прежде чем станем плотью ничейного сада,
Милый, воздай нам сполна...
Потухшее солнце, храни тепло нашей жизни.
Здесь рифмуется все:
Земля и небо, воздух и хлеб,
Страсть и вода, огонь и забвенье.
Скучен, кто этого не замечает.
Действительно, может, не видит.

Мне говорят: тяжело быть поэтом.
Я отвечаю: быть нельзя не поэтом.

* * *

Am des un vis
Sunt bătrân
Stau într-un fotoliul Voltaire adânc
Iar în spatele meu
În spatele spătarului
Sunt cele două fete ale mele frumoase, mari,
Și îmi dau seama
Că sunt un om absolut fericit,
Că în viață am făcut deja tot,
Că nu-mi mai trebuie nimic
Și că nu am de ce să-mi mai fac griji.

Dar lucrul cel mai uimitor
E că împreună cu cele două fete
Se află și soția mea, la fel de Tânără, de frumoasă
De parcă anii
Nu au chiar nici o treabă cu ea
Pentru că o iubesc aşa de tare.

Un prieten îmi spune
Că în felul acesta nu prezint nici un interes pentru el
Pe el îl interesează
Iura Țvetkov cel care suferă

* * *

Înainte de a deveni una cu grădina nimănuí,
Dragul meu, dă-ne din belșug...
Soare stins, păstrează căldura vietii noastre.
Aici totul rimează:
Pământul și cerul, văzduhul și pâinea,
Patima și apa, focul și uitarea.
Cel ce nu observă toate acestea e plăcăsitor.
Într-adevăr, poate că nu le vede.

Mi se spune: e greu să fi poet.
Eu le răspund: nu pot să nu fi poet.

* * *

Сращение теней на стене заоконных деревьев,
Отблеск луны или видно зарю,
Сизого света от ветки до ветки провалы отмерив,
Каждую ночь на эту игру смотрю.

То в них колышется ночь, то в остатке движения
Они застывают всего лишь на миг.
Что ж им не спится и не живется – теряю терпение,
Тенью к стеклу невесомый приник.

Не материальней, чем я, но они останутся.
По всей земле этот театр теней,
Сплетенные ветви то вправо, то влево качаются,
Будто живые, будто еще живей...

Сельское кладбище

В черном, фиолетовом, золотом,
Какой красивой ты лежала в гробу.
Не успел отцвести цвет твой молодость.
Упокой, Господи, Ларису, твою рабу.

За сельским кладбищем, там за горами,
Садилось огромное солнце за край земли.
Воздух наполнен колоколами.
От всего отрешилась, ушла и вдали

Провалившиеся от времени холмики-предки.
Тишина. Днестр. Благодать.
До одури пахнут спелые яблоки –
Еще страшней в такой красоте умирать...

* * *

Каждая смерть приближает твою
Так я думал, когда умирали даже малознакомые люди
Соседи, с которыми едва здороваешься
Или люди, с которыми прожил какую-то часть жизни

Împletirea umbrelor copacilor de afară pe perete,
Reflexia lunii sau zarea ce se vede,
Lumina cenușie ce măsoară intervalele de la o creangă la alta,
În fiecare noapte privesc jocul acesta.

Ba freamătă noaptea în ele, ba, în niște rămășițe ale mișcării,
Împietresc numai pentru o clipă.
Nu știu de ce nu pot să dorm și nu am chef de viață – îmi pierd răbdarea,
Mă lipesc de fereastră, imponderabil, ca o umbră.

Ele nu sunt mai materiale decât mine, dar vor dăinui.
Pe întreg pământul acest teatru al umbrelor,
Crengile împletite se leagănă ba la dreapta, ba la stânga,
De parcă sunt vii, de parcă sunt mai vii...

Cimitirul sătesc

În negru, violet, auriu,
Ce frumoasă erai tu în sicriu!
Nici nu a apucat să se ducă floarea tinereții tale.
Doamne, odihnește-o pe Larisa, roaba ta.

Dincolo de cimitirul sătesc, acolo, dincolo de munți,
Soarele uriaș a apus dincolo de marginea lumii.
Văzduhul e plin de clopote.
Renunțând la tot, ea a plecat și în depătare

Se văd movilele-strămoși, surpate de vreme.
E liniște. Nistrul. E o binecuvântare.
Te înnebunește miroslul de mere coapte –
E și mai groaznic să mori când e atâta frumusețe...

Fiecare moarte o apropie pe a ta
Așa îmi spuneam când mureau chiar oameni foarte puțin cunoscuți
Vecini cu care abia te saluți
Sau oameni alături de care ai trăit o vreme în viață

Или с которыми связана какая-то история
Или представление о чем-либо
Например, о любви
Одна пожилая пара
Они любили друг друга очень красиво
Даже в старости, я помню
... Еще в детстве я задумывался
Почему это так
Почему становится больно
Когда умирают даже малознакомые тебе люди
Становится больно
Как будто ты теряешь что-то очень дорогое
И я понял в чем дело
Каждая смерть приближает твою

* * *

Это только период, это только на час:
Боль в нас,
переживания в нас,
относительность.

Или все что угодно.
Довольно.
Моя вселенная –
Вольная.

А на могиле
Дети жили
И не тужили.

* * *

Промозглый зимний день
Отмечен будет ладно.
Ты платье лучшее надень.
Послушаем, как капает из крана.

И тихо в комнате моей
Уютной, больно, мама.
Давай любить еще сильней.
... На кухне капает из крана.

Sau de care te leagă o anumită întâmplare
Sau reprezentarea a ceva
De exemplu, a iubirii
Un cuplu în vîrstă
Se iubeau foarte frumos
Chiar și la bătrânețe, îñ minte...
Încă din copilărie am început să mă gândesc
De ce este aşa
De ce te doare
Când mor oameni chiar pe care îi cunoști aşa de puțin
Te doare
De parcă pierzi ceva foarte prețios
Și mi-am dat seama despre ce este vorba
Fiecare moarte o apropie pe a ta

* * *

Este numai o perioadă, este numai o oră:
Durerea din noi,

trăirile noastre,
relativitate.

.Sau orice vrei.
Ajunge.
Universul meu
E bolnav.

Iar pe mormânt
Copiii au trăit
Și nu s-au plăcăsăt.

* * *

Ziua de iarnă, umedă,
Va fi marcată cum se cuvinea.
Pune-ți rochia cea mai bună.
O să ascultăm cum picură robinetul.

Și e liniște în camera mea
Confortabilă, mamă, e tare dureros.
Hai să iubim și mai puternic.
... La bucătărie picură robinetul.

Колыбельная

Из Боба Дилана

«Русский имеет три глаза, да еще с половиной, красных, как пламя.
И тянет он за собой цепь со звеньями цвета свеклы.
Он хочет ядом небо залить», -
Скандируют люди с плакатами, те американцы, жгущие книги
(Да, еще пожгли мы книги, штук пять-шесть, на прошлой неделе).
«И, конечно же, крысы,
что под кроватями ползают в Гарлеме –
Это русские крысы
Пожиратели наших детей».

Все просто

Из Боба Дилана

Звонит телефон, я взбешен,
Президент Кеннеди опять преувеличивает,
Говорит, как думаешь, что нужно нам,
Чтобы росла страна, как щавельное поле?
Я отвечаю: все просто, старина Джон,
Ты еще там, алло?
Нужны Софии Лорен, Бриджит Бардо –
И вырастет страна.

* * *

Олигофрен с восьмого этажа
Ходил по миру, удивлялся.
Я наблюдал его и улыбался:
Олигофрен с восьмого этажа.

* * *

Было к Маяковскому дело.
Пришел к памятнику. Поймал взгляд.
Сказал:
Из собственного тела
Построю город-сад.
И убежал.

Cântec de leagăn

Din Bob Dylan

„Rusul are trei ochi, chiar și o jumătate în plus, roșii ca focul.
Și trage după el un lanț cu zale de culoarea sfecliei.
El vrea să inunde cerul cu otravă”,
Scandează oameni cu placarde, acei americani care ard cărți
(Da, am și ars niște cărți, vreo cinci, șase, săptămâna trecută).
„Și, desigur, şobolani
aleargă pe sub paturi în Harlem –
sunt şobolanii ruși,
ce-i care-i mănâncă pe copiii noștri”.

Total e simplu

Din Bob Dylan

Sună telefonul, eu sunt furios,
Președintele Kennedy iar exagerează,
Zice, ce părere ai, de ce avem nevoie
Ca țara să crească precum un câmp de ștevie?
Eu răspund: totul e simplu, bătrâne John,
Alo, mai ești acolo?
Avem nevoie de de-alde Sofia Loren, de Brigitte Bardot
Și țara o să crească.

* * *

Oligofrenul de la etajul șapte
Mergea prin lume, se minuna.
Eu îl observam și zâmbeam:
Oligofrenul de la etajul șapte.

* * *

Aveam o treabă cu Maiakovski.
M-am dus la statuie. L-am prins privirea.
Am spus:
Din trupul meu
O să construiesc un oraș-grădină.
Și am fugit.

* * *

Ночное молчание земли.
Как странно, что я остаюсь.
Качается лодка вдали,
И страшно, что я не боюсь.

Потухшее солнце, храни
Тепло нашей жизни.

* * *

В воскресенье я учил младшую дочку кататься на велосипеде.
Она, конечно же, упала.
Без этого, сами понимаете, не бывает.
Въехала в бордюр и в металлический забор.
Чуть сшибла себе коленку.
Совсем чуть-чуть: содрала кожу, и выступило пару капелек крови.
Боже, как она кричала, как горько рыдала.
У нее, в отличие от старшей, низкий болевой порог, как у меня.
А я ее схватил, обнял
Этот маленький теплый комочек, бьющийся у меня в руках.
И думаю,
Зачем вообще люди рождаются на свет,
Как же она будет переживать настоящую боль,
Как она переживет тот момент,
Когда по-настоящему поймет, что все люди смертны и она.
Слышу шепот: только папе ничего не говори.

* * *

— Заверните нам вдохновение.
Продавец ответил, как истинным гениям.
— Вам в профиль его или анфас?
— Все равно. Главное, чтобы не мимо нас.
А как раз.
— Одну минутку. Сейчас.

* * *

Tăcerea nocturnă a pământului.
Ce ciudat că eu o să rămân.
O barcă se leagănă în depărtare
Şi e ciudat că nu mă tem.

Soare stins, păstrează
Căldura vietii noastre.

* * *

Duminică am învăţat-o pe fetiţa mea cea mică să se plimbe cu bicicleta.
Desigur, a căzut.
Înțelegeţi şi dumneavoastră, fără aşa ceva nu se poate.
A intrat în bordură şi în gardul metalic.
Era cât pe ce să se lovească la genunchi.
Puţin a mai lipsit: şi-a zgâriat pielea şi au ieşit vreo două picături mici de sânge.
Doamne, ce a mai strigat, ce-a mai plâns, îndurerată.
Ea, spre deosebire de fata cea mare, are un prag scăzut al durerii, cum am şi eu.
Dar am luat-o în braţe, am îmbrăţişat-o,
Acum ghemotoc mic, cald, ce se zbătea în mâinile mele.
Şi mă gândesc
De fapt, de ce vin oamenii pe lume,
Cum va îndura ea durerea adevărată,
Cum va îndura momentul
Când va înțelege cu adevărat că toţi oamenii sunt muritori, inclusiv ea.
Aud o şoaptă: numai să nu-i spui nimic lui tata.

* * *

Înfâşuraţi
În inspiraţie.
Vînzătorul răspunde
Ca la genii adevăraţi:
– În profil sau anfas luaţi?
– E tot una.
Numai nu alături
de noi, daţi.
Da taman la noi daţi.
– Un minut, aşteptaţi.

Состояние смерти

(рисунок)

В дырявом окне скрипучая рама,
Как холодно в доме, в замерзшем стакане
Челюсть чья-то торчит с зубами.

Stare de moarte

(desen)

În găurita
fereastră
Scîrțiile rama,
Cum frig e în casă,
În pahar înghețat
Se vede a cuiva –
Cu dinți –
coroana.

